

1.

'Stop maar, ik moet even een korte pauze nemen.' De violisten keken verbaasd op naar de dirigent. Ze zagen dat hij zich vasthield aan de kathedr. Het was een eenvoudig stuk, ze hadden de muziek al zo vaak gespeeld en voor hun dirigent was het ook bekend.

'Opnieuw graag.' Er klonk onzekerheid door in zijn stem, maar hij hief zijn armen in de lucht en het orkest begon weer te spelen. Al snel wankelde hij en dreigde hij zijn evenwicht te verliezen. Alle musici staarden hem aan en stopten abrupt. Sommigen schoven ongemakkelijk heen en weer op hun stoel.

'Sorry, het lukt niet. Ik moet echt even zitten.' Met een diepe zucht liet hij zich zakken op de stoel die zijn manager voor hem had neergezet. Hij lachte erom toen hij het zag, maar realiseerde zich dat het gebaar wel degelijk serieus bedoeld was. Een jonge violiste kwam naar hem toe, haar ogen waren een beetje vochtig. Hij schrok ervan. Was het zo zichtbaar dat het dirigeren te inspannend voor hem was? Hij wilde vreugde scheppen, maar het lukte hem niet. Ze dachten vast dat het te maken had met de gevolgen van zijn ongeluk in Amerika, maar dat was het niet. Hij was moe, heel erg moe.

'Gaat het Thomas?'

Twijfelend antwoordde hij: 'Laat ze even een koffiepauze nemen, dan gaan we over een half uur opnieuw van start.'

Toen de musici de ruimte verlieten, probeerde hij hun onderzoekende blikken te negeren. Hij wist wel dat dit zeer ongewoon was, maar hij kon niet anders.

Zijn hele leven had hij gewijd aan muziek. Het hield zijn hart kloppend. Muziek was zijn leven. De laatste weken leek zijn

werk hem te veel energie te kosten. Waarom was hij zo moe? Dat kende hij niet van zichzelf. Ja, hij was niet meer de jongste, maar sinds een jaar wel de nieuwe chef-dirigent van dit prachtige Koninklijk Concertgebouw Orkest. Hij zag zijn aanstelling als een uitdaging en als erkenning, maar vooral als een grote eer. Een droom werd werkelijkheid, al was het werk zwaar. Vandaag ging het niet.

De deur ging voorzichtig open en de jonge violiste vroeg hem of hij bereid was door te gaan. Was het half uur nu al voorbij?

‘Ik zou het graag willen, maar ik kan het niet. Jullie kunnen beter naar huis gaan en nog wat van het mooie weer genieten. Het spijt me.’

‘Mij ook. Zal ik John bellen?’

‘Doe dat maar.’

‘Sterkte.’

‘Dank je wel.’ De deur ging weer dicht en hij sloot zijn ogen. Wat een naar einde van een dag die het hoogtepunt van zijn week had moeten worden. Hij hield van het vijfde vioolconcert van Mozart en de keren dat hij het speelde, waren niet meer op een hand te tellen. Zaterdag was het concert en dan moest hij er staan. Gelukkig waren de musici echte topprofessionals en een keer minder oefenen zou voor hen geen verschil maken. Toch kon hij zijn falen nauwelijks accepteren. Hij voelde een flinke hoofdpijn opkomen. Dat kon er ook nog wel bij.

Toen hoorde hij dat John de ruimte binnenkwam en naast hem ging staan.

‘Wil je naar huis?’

‘Graag.’ John ondersteunde hem toen hij kreunend overeind kwam. Daarna reikte hij hem een arm aan. Dankbaar liet zich naar de auto leiden als een oude man. Hij wilde niet denken, dat kwam straks wel weer. Nu eerst naar huis.

2.

‘Hij is een van de meest talentvolle dirigenten in de klassieke muziek, Vincent Hanssen. En dit is het Koninklijk Concertgebouw Orkest, een van de beste orkesten van de wereld. Vincent Hanssen wordt hun chef-dirigent. Hoe word je dat op je zesentwintigste?’

Een andere stem op de televisie, wie is dat? Vast een nieuwe presentator, een jonge vent. Het Vijfjaarjournaal kan de opstap zijn naar een mooie carrière bij de landelijke omroep. Hillie werpt een blik op het scherm; het gaat over muziek, daarom kijkt ze aandachtig.

‘Nee toch!’ Ze hoort zichzelf roepen en voelt een steek in haar hart, alsof de dirigeerstok van de jonge dirigent op het scherm een pijl is die haar borstkas doorboort. Hij lijkt sprekend op Thomas. Wie is hij? Hij heet Vincent Hanssen, maar dat kan toch niet? Haar brein wordt gebombardeerd door herinneringen. Ze ziet Thomas voor zich en Lyn. Van pure spanning praat ze hardop, hoewel er niemand is om naar haar te luisteren.

‘Vincent? Onmogelijk.’ Ze kijkt nog eens goed. Die ogen! Die neus! De lijn van zijn kaak. Snel loopt ze naar de televisie en drukt hem uit. Haar handen trillen. De afstandsbediening is al weken kapot en Frits, haar partner, noch Hillie weet wat er aan de hand is. Nieuwe batterijen brachten geen soelaas. Frits is beter in het uitvoeren van ingewikkelde operaties. Een doorgebroken blindedarmontsteking is een ‘eitje’ voor hem, een kapot ...